

Sygn. akt : II Ka 148/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący : SSO Jerzy Pałka /spr/

sędziowie : SSO Artur Bobiński

SSO Wiesław Oryl

protokolant: Ewa Pędzich

w obecności prokuratora: Adama Kolbusa

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2016 r.

sprawy : Ł. K.

oskarżonego z art. 244 kk w zw z art. 12 kk

z powodu apelacji obrońcy oskarżonego oraz osobistej apelacji oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wyszkowie

z dnia 31 grudnia 2015 r. sygn. akt II K 390/14

Orzeka:

1/ Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

2/ Zwalnia oskarżonego od kosztów i opłat sądowych za II instancję przejmując je na rzecz Skarbu Państwa.

3/ Zasadza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. P. kwotę 1033,20 / z vat/ za obronę z urzędu w II instancji.

Sygn. akt: II Ka 148/16

UZASADNIENIE

Ł. K. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 3 lutego 2014 r. od godz. 12:35 do godziny 13:15 w ruchu lądowym w miejscowości W., na ul. (...) i innych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, kierując samochodem m-ki C. (...) o nr rej. (...), Samochodem m-ki R. (...) o nieustalonych numerach rejestracyjnych, nie zastosował się do orzeczonego wobec niego przez Sąd Rejonowy w Wołominie w sprawie sygn. akt II W 775/13 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych

t.j. o czyn z art. 244 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

II. w dniu 4 lutego 2014 r. około godziny 10:35 w ruchu lądowym w miejscowości W., na ul. (...) kierował samochodem m-ki O. (...) o nr rej. (...), czym nie zastosował się do orzeczonego wobec niego przez Sąd Rejonowy w Wołominie w sprawie sygn. akt II W 775/13 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych

tj. o czyn z art. 244 k.k.

Sąd Rejonowy w Wyszkowie wyrokiem z dnia 31 grudnia 2015 r. Ł. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia czynu i za to na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia czynu i za to na podstawie art. 244 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 §1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Zasądził ze Skarbu Państwa - Kasy Sądu Rejonowego w Wyszkowie na rzecz adwokata E. P. kwotę 1.033,20 zł (jeden tysiąc trzydzieści trzy złote i dwadzieścia groszy) w tym podatek VAT – tytułem zwrotu kosztów.

Powyższy wyrok zaskarżył oskarżony Ł. K. w całości. Zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych. Kwestionował ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy, że to oskarżony kierował C. (...). W uzasadnieniu apelacji podnosił, że zarówno świadek A. S. jak i D. Ł. nie widzieli kierowcy samochodu C. (...). Skarżący wskazywał, że w dniu 3 lutego 2014 r. samochodem C. (...) kierował H. P..

Skarżący kwestionował również, ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, że to oskarżony w dniu 4 lutego 2014 r. około godziny 10:35 w ruchu lądowym w miejscowości W., na ul. (...) kierował samochodem m-ki O. (...) o nr rej. (...). Kwestionował zeznania świadków A. S., D. Ł., D. K., którzy to wskazywali, że to oskarżony w dniu 4 lutego 2014 r. kierował O. (...).

W konsekwencji skarżący wniósł o uchylenie zasądzanego wyroku i przekazanie do ponownego rozpoznania ewentualnie o zmianę orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.

Apelację wniósł również obrońca oskarżonego Ł. K. zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego w Wyszkowie z dnia 31 grudnia 2015 r. w całości zarzucając mu: błąd w ustaleniach faktycznych będących podstawą wyroku, który miał wpływ na jego treść przez niezasadne uznanie, że ujawniony materiał dowodowy uzasadnia przyjęcie, że oskarżony Ł. K. dopuścił się popełnienia zarzucanych mu przestępstw. Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego Ł. K. od zarzuconych mu czynów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje oskarżonego jak i obrońcy oczywiście bezzasadne i nie zostały przez Sąd Okręgowy uwzględnione. Wobec tożsamości zarzutów obu apelacji zostaną łącznie omówione.

Wbrew twierdzeniom apelujących, Sąd Okręgowy nie stwierdził uchybień, które rodziłyby wątpliwości co do merytorycznej trafności zaskarżonego wyroku. Postępowanie rozpoznawcze w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone poprawnie. W pisemnym uzasadnieniu wyroku Sąd meriti poddał logicznej, do tego niezwykle drobiazgowej, wręcz skrupulatnej analizie zebrane dowody zgodnie ze wskazaniem wiedzy i życiowego doświadczenia, przedstawiając, na jakich przesłankach faktycznych i prawnych oparł swoje własne przekonanie o sprawstwie i winie Ł. K..

Sąd Okręgowy dokonując kontroli instancyjnej nie dopatrzył się sygnalizowanych w apelacjach uchybień ani też nie stwierdził, iż sporządzone uzasadnienie zawiera braki uniemożliwiające kontrolę odwoławczą.

Sąd Okręgowy nie stwierdził uchybień podnoszonych w zarzutach, wobec czego nie dopatrzył się również powodów do uwzględnienia wniosków apelacyjnych (wydania orzeczenia kasatoryjnego czy zmieniającego zaskarżone orzeczenie).

Zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku są de facto wynikiem odmiennej interpretacji i oceny zdarzeń, i jako takie nie zasługują na aprobatę. Jak bowiem wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy

(m.in. wyrok z 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 1975 r., Nr 9, poz. 84), możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu, nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Zwłaszcza wówczas, gdy sąd orzekający – jak miało to miejsce w przedmiotowej sprawie szczegółowo uzasadnił swoje stanowisko, w tym w kwestionowanym zakresie, wskazując przy tym fakty, jakie uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, a ponadto sądowa ocena dowodów nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędów rozumowania i wnioskowania) oraz nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy.

W ocenie Sądu Okręgowego orzeczenie jest zgodne z zasadą obiektywizmu ta jest wyrazem postulatu ustawowego, ażeby ustalenia faktyczne odpowiadały prawdzie, co w postępowaniu sądowym jest osiągalne tylko wtedy, gdy przedmiotem zainteresowania sądu jest cały zebrany w sprawie materiał dowodowy, bez pominięcia istotnych jego części i gdy całokształt tego materiału jest przedmiotem rozważań sądu. O braku obiektywizmu możemy, więc mówić w sytuacji, gdy organy procesowe wykonywały czynności procesowe z pewnym osobistym pozytywnym bądź negatywnym nastawieniem, uprzedzeniem, zaś podejmowane w toku postępowania decyzje były stronnicze, bądź gdy przedmiotem oceny i rozważań sądu orzekającego nie był cały zebrany w sprawie materiał dowodowy (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 1978r., IV KR 4/78, OSNKW 1978, Nr 4 - 5, poz. 52; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 1999r., V KKN 459/97, OSN Prok. i Pr.2000, Nr 2, poz. 10).

Żadna z tych sytuacji nie zachodzi w niniejszej sprawie. Jak się wydaje, apelujący zarzuca Sądowi I instancji błąd w ustaleniach faktycznych, że ocenił materiał dowodowy odmiennie od życzeń apelującego, co nie świadczy przecież o naruszeniu zasady obiektywizmu.

Tymczasem zarzuty apelacji sprowadzają się do prostej negacji oceny dowodów i ustaleń faktycznych Sądu I instancji oraz prezentowania własnych, subiektywnych poglądów odnośnie zebranego w sprawie materiału dowodowego, jak i poczynionych ustaleń faktycznych.

W ocenie Sądu Odwoławczego przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych, pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k.) wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), jest wyczerpująco i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k.).

W ramach realizacji zasady zawartej w art. 7 k.p.k. Sąd ma prawo uznać za wiarygodne zeznania świadka (lub wyjaśnienia oskarżonego), co do niektórych przedstawionych przez niego okoliczności i nie dać wiary zeznaniom tego samego świadka (czy też wyjaśnieniom oskarżonego, co w niniejszej sprawie miało miejsce), co do innych okoliczności - pod warunkiem jednak, że swoje stanowisko w tej kwestii w sposób przekonujący (jak ma to miejsce w niniejszej sprawie) uzasadni. Wbrew stanowisku apelującego, Sąd Okręgowy dokonując kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku stwierdził, że sąd I instancji w pełni sprostał wymaganiom art. 7 k.p.k. Jednoznacznie za takim wnioskiem przemawia analiza pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia.

Wnioskowanie sądu jest logiczne i przekonujące. Uwzględnia zasady wiedzy i doświadczenia życiowego. Prawidłowe natomiast jest tym bardziej, że to właśnie Sąd Rejonowy, realizując zasadę bezpośredniości procesu, zetknął się osobiście ze źródłami dowodowymi. Nie ma przy tym potrzeby powtarzania użytych przez Sąd argumentów, skoro znane są one apelującemu. W toku przeprowadzonego przewodu sądowego Sąd I instancji zgromadził wszystkie niezbędne dla rozstrzygnięcia dowody i wbrew twierdzeniom apelującego nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych. W sposób jasny i przekonujący wskazał w uzasadnieniu orzeczenia, sporządzonego w oparciu o przepis art. 424 § 1 i 2 k.p.k. które zeznania słuchanych w sprawie świadków czy też oskarżonego oraz inne dowody uznał za wiarygodne, a którym tej cechy wiarygodności odmówił i stanowisko swoje w tej mierze należycie umotywował. Rozumowania te dokonane zostały w granicach sędziowskiej swobody ocen, wynikającej z treści art. 7 k.p.k.

W ocenie Sądu Okręgowego słusznie Sądy Rejonowy uczynił ustalenia faktyczne w sprawie opierając się na zeznaniach świadków: A. S. (k. 5-6, 40-42, 50-52, 164/v – 165/v), D. Ł. (k. 7-8, 43-45, 48-49, 166-166/v), D. K. (k.9-11, 273/v-274) i A. P. (k. 46 -47, 166/v-176) obdarzając je w pełni przymiotem wiarygodności. Świadek A. S. był poszkodowanym w kolizji w dniu 3 lutego 2014 r. gdzie sprawcą był kierujący samochodem m-ki C. (...) na angielskich „ żółtych numerach” jak później ustalono oskarżony Ł. K.. Bezpośrednimi świadkami tego zdarzenia byli D. K. i D. Ł.. Ł. K. został rozpoznany przez świadków następnego dnia po zdarzeniu tj. w dniu 4 lutego 2014 r. w innym samochodzie tj. m-ki O. (...) również na „ żółtych numerach” rejestracyjnych pojazdu zaparkowanym pod szkołą nr 2 ul. (...) w W.. Odmiennie wyjaśnienia oskarżonego oraz podejmowanie odmiennych ustaleń stanu faktycznego zarówno przez oskarżonego jak i obronę oskarżonego w złożonych apelacjach w ocenie Sądu odwoławczego wynikają jedynie z przyjętej linii obrony przez oskarżonego.

W ocenie Sądu Okręgowego ocena ww. dowodów dokonana przez Sąd I instancji nie budzi żadnej wątpliwości. Dokonana ocena dowodów jest rzetelna, wszechstronna i rzeczowa oparta przy tym na kryteriach zakreślonych w art. 7 k.p.k. Ocena dowodów jako swobodna, a nie dowolna podlega więc ochronie prawa procesowego.

Jak wynika z bardzo szczegółowego uzasadnienia zaskarżonego wyroku przedmiotem rozważań Sądu I instancji były wszystkie dowody przeprowadzone i ujawnione w toku przewodu sądowego, oceniane z taką samą wnikliwością i starannością.

W tej sytuacji, Sąd Okręgowy nie znajdując jakichkolwiek przesłanek do uwzględnienia obu apelacji, zaskarżony wyrok, jako słuszny utrzymał w mocy.

Mając na względzie trudną sytuację oskarżonego zwolnił go od kosztów i opłat sądowych za II instancję przejmując je na rzecz Skarbu Państwa. Zasadził od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. P. kwotę 1033,20 złotych wraz z podatkiem 23% Vat za obronę z urzędu w II instancji.